

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

21 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte: Petru Ursache

Judecătorii: Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ghenadie Nicolaev, Nadejda Toma,

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocatul Fediuc Valentin în numele inculpatului Botnari Andrei, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Militare din 26 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2015, în cauza penală în privința lui

Botnari Andrei Andrei, născut la 23.11.1989, originar și domiciliat pînă la reținere în or. Cantemir, str. Gagarin, 7, ap. 14,

Termenul de examinare a cauzei:

1. instanța de fond: 09.06.2014 - 26.06.2014;

2. instanța de apel: 18.07.2014 - 12.02.2015;

3. instanța de recurs ordinar: 20.05.2015 - 21.07.2015.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Militare din 26.06.2014, Botnari A. a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 ani închisoare.

Conform art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Militare din 26.06.2013, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Buia R., a fost admisă în principiu, urmînd asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța în ordinea procedurii civile.

În conformitate cu art. 66 Cod penal, inculpatului Botnari A. i-a fost retras gradul militar - locotenent.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 11.04.2014, în jurul orei 23⁰⁰, inculpatul Botnari A., fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, aflîndu-se la terasa barului „MIRAJ” situat pe str. Mihai Viteazul, 1^b, din or. Cahul, din motivul unei datorii a început o ceartă cu barmanul Ghinea A. Acționînd din intenții huliganice, cu scopul de a aplica violență asupra părții vătămate, încălcînd grosolan ordinea publică, exprimîndu-se în privința părții vătămate cu cuvinte necenzurate, inculpatul a luat de pe masa

de bar o sticlă de băutură alcoolică „GOLD”, și a aruncat-o în direcția ei, unde nimerind în perete, aceasta s-a spart, după care inculpatul a luat un platou, și i-a aplicat părții vătămate, o lovitură în regiunea capului deteriorând platoul, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 147D din 22.05.2014, *vătămări corporale ușoare* cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Continuând acțiunile sale huliganice, inculpatul Botnari A. a aruncat jos de pe masa de bar un aparat de cafea „SAECO”, care a fost deteriorat, o scrumieră de sticlă, care a fost spartă și a lovit cu pumnul în oglinda de pe perete, în urma cărui fapt oglinda a fost spartă.

În rezultatul acțiunilor huliganice proprietarului barului „MIRAJ”, Buia R., i-a fost cauzată o daună materială considerabilă, în sumă totală de 1 050 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Fediuc V. în numele inculpatului Botnari A., prin care a solicitat casarea sentinței, și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Botnari A. să fie achitat, cu încetarea procesului penal.

În argumentarea apelului avocatul a invocat următoarele:

- acțiunile inculpatului Botnari A. constituie contravențiile prevăzute la art. 69 și 104 Cod contravențional;

- prima instanță nu a constatat just consecutivitatea declarațiilor părții vătămate Ghinea A., ori acestea conțin divergențe esențiale;

- extrasul aparatului alcooltest de tip „DRAGER” nu poate fi reținut ca probă pertinentă la cauza dată, deoarece, în cadrul examinării procesului contravențional în privința lui Botnari A., nu a fost dată nici o solicitare de acordare a ajutorului pentru constatarea contravenției conform art. 440 alin. (6) Cod Contravențional, și specialistul nu a fost prevenit despre răspundere și pentru prezentarea concluziilor false.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12.02.2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat, fiind menținută fără modificări sentința atacată.

5. Instanța de apel a constatat că, instanța de fond cercetînd totalitatea probelor administrate de către organul de urmărire penală, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al concludenței, veridicității și pertinentei lor, corect și legal a încadrat acțiunile lui Botnari A. în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, axîndu-se la adoptarea soluției sale pe un șir de probe, administrate în cursul urmăririi penale și cercetate la faza judecării cauzei penale în instanței de fond și verificate în cea de apel.

Ca obiecte care servesc drept temei pentru calificarea în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, legiuitorul s-a referit la toate obiectele pe care le-a avut și le-a utilizat făptuitorul la săvîrșirea acțiunilor huliganice, inclusiv acele care au fost ridicate de la locul infracțiunii.

Astfel, în timpul săvîrșirii infracțiunii, inculpatul s-a folosit de un platou

metalic, găsit la locul infracțiunii, pe care l-a folosit pentru a-i cauza vătămări corporale părții vătămate Ghinea A.

Instanța de apel a respins ca fiind nefondate motivele invocate de avocatul Fediuc V. cu referire la faptul că, inculpatul nu a comis infracțiunea imputată pe motiv că declarațiile părților vătămate, ale martorilor confirmă vinovăția acestuia, or martorii au relatat circumstanțele în care a avut loc conflictul dintre inculpat și partea vătămată Ghinea A., unde primul încălcând grosolan ordinea publică i-a aplicat părții vătămate lovituri cauzându-i vătămări corporale.

Instanța de apel a considerat, că sunt declarative și motivele apelului, precum că părțile vătămate Ghinea A. și Buia R. au depus declarații false, or declarațiile ultimelor au fost consecutive pe parcursul urmăririi penale și a judecării cauzei, fiind confirmate prin declarațiile martorilor și materialele dosarului.

Instanța de apel a reiterat că, concluziile instanței de fond cu privire la stabilirea pedepsei inculpatului corespund principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzute de art. 7 Cod Penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod Penal și corect a concluzionat despre necesitatea aplicării pedepsei în limitele sancțiunii prevăzute de legea penală pentru care inculpatul a fost condamnat, sub formă de închisoare, fiindcă s-a ținut cont de toate circumstanțele cauzei în ansamblul, de pericolul social al infracțiunii săvârșite și de inculpat, care anterior a fost tras la răspundere penală.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate a declarat recursuri ordinare avocatul Fediuc Valentin în numele inculpatului, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10), 12), 15), 16) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, cu dispunerea achitării lui Botnari A., și încetării procesului penal, precum și constatării comiterii infracțiunii de audiență prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a), c) Cod penal, de prezentare a declarațiilor mincinoase de către părțile vătămate Ghinea A., Buia R. și martorul Buia M., cu remiterea materialelor procurorului.

În argumentarea recursurilor recurentul a menționat următoarele:

- instanța de apel a reținut doar probele ce au fost administrate de prima instanță, fără a le da o apreciere în coroborare cu noile probe aduse în fața instanței de apel;

- prima instanță nu a constatat just consecutivitatea declarațiilor părții vătămate Ghinea A., ori acestea conțin divergențe esențiale;

- acțiunile inculpatului Botnari A. ar constitui componentele contravențiilor prevăzute la art. 69 și 104 Cod contravențional;

- din materialele cauzei nu rezultă că Botnari A. a comis fapta imputată

fiind în exercițiul funcției sau fiind îmbrăcat în uniformă militară, iar circumstanțele cauzei nu ar indica la necesitatea aplicării art. 66 Cod penal;

- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, deoarece conflictul dintre inculpatul Botnari A. și partea vătămată Ghinea A. a avut loc într-un spațiu închis, fără accesul publicului, astfel, nu a avut loc fapta de huliganism, nefiind din start întrunite elementele componentei de infracțiune prevăzute de art. 287 alin. (1), 287 alin. (3) Cod penal sau art. 354 Cod contravențional;

- talgerul metalic, cu care a fost aplicată lovitura părții vătămate, urma a fi identificat cu aplicarea prevederilor art. 129 alin. (2) Cod penal, pentru a putea fi folosit la agravarea acuzării cu recalificarea faptei imputate din prevederile art. 287 alin. (1), în cele ale art. 287 alin. (3) Cod penal;

- instanța de fond nu a respectat termenul rezonabil de examinare a cauzei, fapt care a dus la încălcarea termenului necesar pentru pregătirea apărării;

- inculpatului Botnari A. i-a fost încălcat dreptul la nivel dublu de jurisdicție în materie penală, garantat de prevederile art. 2 § 1 din Protocolul nr. 7 CoEDO, exprimat prin faptul că, Botnari A. a fost plasat în arest preventiv prin Sentința Judecătoriei Militare din 26.06.2014, fără eliberarea mandatului de arest, deoarece aplicarea măsurii preventive (*arestul*) nu a fost posibilă de a fi contestată în conformitate cu art. 196 Cod de procedură penală, dat fiind faptul că arestul nu a fost aplicat conform art. 186 Cod de procedură penală.

6.1. Acuzatorul a depus referință asupra recursurilor declarate, considerînd că urmează a fi respinse ca inadmisibile, pe motiv că potrivit prevederilor art. 430 Cod de procedură penală, recurentul este obligat să indice temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză, care este eroarea de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărîrii. Astfel, recurentul solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile normei sus-menționate.

7. Judecînd recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursurile urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărîrii atacate din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Din textul recursurilor declarate de avocat în numele inculpatului, se constată că recurentul invocă drept temeiuri pentru recurs pct. 6), 8), 10), 12), 15), 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărîrile

instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care: pct. 6 - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; pct. 8 - nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde; pct. 10 - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; pct. 12 - faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; pct. 15 - instanța de judecată internațională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză; pct. 16 - norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

În esență, recurentul critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe, din considerentul că instanțele greșit au reținut în acțiunile inculpatului elementele componenței de infracțiune - huliganismul (art. 287 Cod penal), din motiv că, nu a fost demonstrată vădita lipsă de respect față de societate, deoarece incidentul dintre inculpat și partea vătămată ar fi avut loc într-un spațiu închis, tot aici, se reține că recurentul nu este de acord cu recalificarea acțiunilor inculpatului din prevederile alin. (1) al art. 287 Cod penal, în cele ale alin. (3), deoarece nu s-a stabilit cu certitudine că talgerul cu care a fost aplicată lovitura părții vătămate poate fi recunoscut ca obiect special adaptat în sensul art. 129 alin. (2) Cod penal.

Astfel, în probarea argumentelor invocate, recurentul a expus în conținutul recursurilor un șir de probe, care în opinia sa nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral.

Verificînd argumentele recursurilor, în raport cu actele cauzei, Colegiul constată că, instanța și-a motivat decizia în conformitate cu exigențele stipulate exhaustiv în art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de avocat.

Așadar, conform art. 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar.

Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective.

La fel, Colegiul penal reține că, în conformitate cu prevederile art. 414

Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia corectă că sentința urmează a fi menținută.

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs apreciază drept vădit neîntemeiate criticile recurentului privitor la cele invocate precum că instanțele inferioare au adoptat hotărîri ilegale în privința lui Botnari A.

Instanța de apel a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate, coroborînd între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care evident se dovedește vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanța de apel, invocată de recurent în cererile de recurs, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, conform jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dîndu-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate.

7.1. Ce ține de criticile recurentului precum că la pronunțarea deciziei instanța de apel a reținut doar probele ce au fost administrate de prima instanță, fără a le da o apreciere în coroborare cu noile probe aduse în fața instanței de apel (*declarațiile martorilor: Bozbei B., Lupeca Ig., Musteață D., Bacalu V., Botnari M. și Ghețivou A.*), Colegiul penal indică că aceste declarații nu sunt în stare să răstoarne situația de fapt stabilită de către instanțele inferioare, de vreme ce vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin cumulul de probe administrate de partea acuzării: - (*declarațiile părții vătămate Ghinea A.*, din care rezultă că, anume Botnari A. la 11.04.2014, în jurul orei 23⁰⁰, aflîndu-se în barul „MIRAJ”, în urma conflictului apărut din motivul unei datorii, a aruncat în direcția ei o sticlă cu băutură alcoolică, după care cu un platou metalic i-a aplicat o lovitură în regiunea capului în partea dreaptă (f.d. 196 vol. I); - *declarațiile martorului Burlacu M.*, din care rezultă că, la 11.04.2014, în jurul orei 22³⁰, aflîndu-se împreună cu Botnari A. la terasa barului „MIRAJ”, între ultimul și partea vătămată Ghinea A. s-a iscat un conflict din

cauza unei datorii pentru gazdă, când partea vătămată a ieșit de la terasă și a intrat în încăperea barului, inculpatul s-a pornit după ea. A auzit strigăte și zgomot de sticlă stricată, după care a intrat în incinta barului, unde partea vătămată și inculpatul continuau să se certe și să se numească cu cuvinte necenzurate. A văzut pe podea o sticlă spartă, după care l-a scos pe inculpat afară, tot atunci a sosit paza și poliția (f.d. 198 vol. I); - *declarațiile martorului Buia M.*, din care rezultă că, la 11.04.2014 în jurul orei 23¹⁵, s-a deplasat la barul „MIRAJ”, unde a depistat că, în bar era stricat aparatul de cafea, o sticlă de băutură alcoolică, oglinda de pe perete, mesele și scaunele erau aruncate. Inculpatul Botnari A. era beat, clienții i-au comunicat că el era agresiv și nu puteau să îl calmeze, vorbea foarte vulgar, se certa cu poliția și cu Ghinea A. Ultima i-a comunicat că s-a comportat agresiv și a fost lovită cu platoul în cap. Apoi au mers la poliție, unde Botnari A. nu dorea să treacă testarea alcoolsopică (f.d. 192 vol. I); - *raportul de expertiză medico-legală nr. 147D din 22.05.2014*, potrivit cărui, în rezultatul examinării medico-legale, documentelor medicale la partea vătămată Ghinea A., s-a constatat: *comotie cerebrală produse la acțiuni traumatice cu obiect(e) contondent(e) dur(e) posibil în timpul relatat se califică medico-legal ca vătămare corporală ușoară cu dereglarea sănătății de scurtă durată* (f.d. 58 vol. I); - *procesul-verbal de confruntare între învinuitul Botnari A. și partea vătămată Ghinea A.*, unde ultima a susținut declarațiile sale date anterior (f.d.118-120, vol. I); - *procesul-verbal de cercetare la fața locului din 11.04.2014*, cu foto-tabelul efectuat în barul „MIRAJ” prin care s-a constatat deteriorarea obiectelor (f.d. 9-10); - *procesul-verbal de ridicare a platoului metalic din 23.05.2014*, în localul barul „MIRAJ”, cu care la 11.04.2014 Botnari A. i-a aplicat o lovitură părții vătămate Ghinea A. (f.d. 76); - *extrasul aparatului alcooltest de tip „DRAGER”, din 12.04.2014 ora 00⁵⁹*, potrivit căruia, în aerul expirat de inculpat s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool - 0,81 mg/l, care corespunde *stării de ebrietate cu grad avansat* (f.d. 8 vol. I), examinat în prima instanță și care sunt concludente și pertinente, descrise amănunțit în sentința și decizia atacată.

Mai mult, declarațiile martorilor menționați de partea apărării nu infirmă faptul că Botnari A. nu a comis infracțiunea imputată, dar confirmă doar că între Botnari A. și partea vătămată Ghinea A. a avut loc un conflict, din motivul unei datorii.

Din conținutul recursurilor declarate, autorul acestora consideră că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, însă nu specifică în ce constă aceasta, argumentul dat fiind unul neîntemeiat și declarativ.

La acest capitol, Colegiul menționează că eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea

conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să întrunească două condiții: să corespundă gradului de gravitate și să nu prezinte dubii asupra existenței sale.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

Astfel, Colegiul penal conchide, că temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocat de avocatul Fediuc V. este neîntemeiat și declarativ, fiind lipsit de suport probatoriu.

7.2. Pct. 8) și 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, stipulează că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seama de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit art. 113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Astfel, temeiurile prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală invocate de recurent, în opinia Colegiului penal, nu și-au găsit confirmarea, nefiind stabilite presupusele erori de drept.

Prin urmare, Colegiul statuează, că instanța de apel a cercetat toate probele, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității în cauză și care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Totodată, instanța de recurs atestă faptul, că instanța de apel corect a stabilit starea de fapt, și în acțiunile lui Botnari A., just au fost reținute elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal și anume – *huliganismul agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită, săvârșite cu aplicarea sau cu încercarea aplicării armei sau a altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau*

sănătății.

Colegiul penal remarcă că, *latura obiectivă* a infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, ori în acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Latura subiectivă a infracțiunii de huliganism se caracterizează, în primul rând, prin intenție directă. Motivele acestei infracțiuni sunt motivele huliganice.

Din cele menționate mai sus în acțiunile inculpatului a fost reținută modalitatea: *acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor.*

Prin *acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică* se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se manifestă prin acostarea jignitoare a persoanelor, precum și alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

Din materialele cauzei rezultă că, acțiunile inculpatului au demarat în incinta barului „MIRAJ” din or. Cahul, *loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului*, unde se aflau multe persoane, fapt ce dovedește că acțiunile s-au petrecut în loc public.

Modalitatea de *huliganism*, reținută în acțiunile inculpatului, fapta prejudiciabilă presupune aplicarea violenței asupra persoanelor.

În sensul art. 287 Cod penal, prin violență se are în vedere violența soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori violența soldată cu leziuni corporale care nu presupun nici dereglarea de scurtă durată a sănătății, nici pierderea neînsemnată și stabilă a capacității de muncă. Astfel, în speța dată prezența violenței este constatată prin *raportul de expertiză medico-legală nr. 147D din 22.05.2014, potrivit căruia la partea vătămată s-a depistat vătămare corporală ușoară (f.d. 58 vol. I).*

Reieșind din cele menționate, Colegiul penal conchide că instanțele inferioare corect au statuat că acțiunile lui Botnari A. întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Argumentele invocate de partea apărării precum că, *„conflictul între Botnari A. și partea vătămată Ghinea A. s-a produs într-un spațiu închis, fără accesul publicului”* și *„barul „MIRAJ” în timpul icidentului era în afara orelor de program și Botnari A. își dădea seama că fapta nu poate ajunge la cunoștința publicului”*, instanța de recurs le respinge pe motiv că aceste afirmații contravin materialelor cauzei, și anume: *procesul-verbal de audiere a părții vătămate Ghinea A.*, care a comunicat că, după ce inculpatul a luat un platou și a lovit-o regiunea capului în partea

dreaptă, în bar a intrat Burlacu M. și l-a scos pe Botnari A. afară, în bar au mai intrat încă vre-o patru clienți (f.d. 196 vol. I); *procesul-verbal de audiere a martorului Burlacu M.* (f.d. 198 vol. I); *procesul-verbal de confruntare între învinuitul Botnari A. și partea vătămată Ghinea A. din 03.06.2014*, unde ultima a susținut declarațiile sale date anterior (f.d.118-120, vol. I).

Tot odată, potrivit prevederilor art. 131 lit. a) Cod penal, prin faptă săvârșită în public se înțelege fapta comisă: *într-un loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, dar făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.*

Or, din dispoziția art. 287 Cod penal nu se desprinde că infracțiunea de huliganism este săvârșită neapărat într-un loc public.

Argumentul precum că inculpatul nu a folosit careva obiecte pentru vătămarea corporală a părții vătămate urmează a fi respins. Faptul că inculpatul a aruncat în direcția părții vătămate cu sticlă cu alcool "GOLD", însă nu a nimerito, a fost confirmat atât de partea vătămată cât și de martorul Burlacu M.

Tot aici, instanța de recurs relevă că potrivit declarațiilor părții vătămate „*inculpatul i-a aplicat o lovitură cu un platou de deseroit în regiunea capului*”, circumstanță care este confirmată prin *raportul de expertiză medico-legală nr. 147D din 22.05.2014*, potrivit căruia, în rezultatul examinării medico-legale, documentelor medicale la partea vătămată Ghinea A., s-a constatat: comoție cerebrală produse la acțiuni traumatice cu obiect(e) contondent(e) dur(e) posibil în timpul relatat se califică medico-legal ca *vătămare corporală ușoară* cu dereglarea sănătății de scurtă durată (f.d. 58 vol. I).

Argumentul apărării ce ține de *pct. 5 a Hotărârii Plenului CSJ anr. 4 din 19.06.2006*, nu este valabil la caz, deoarece în redacția veche a infracțiunii de huliganism obiectul folosit pentru vătămarea integrității corporale trebuia să fie „*special adaptat*”, iar în redacția nouă, în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii, această calitate nu este instituită de legiuitor.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul conchide, că în speță probele prezentate de partea acuzării confirmă cu certitudine comiterea de către Botnari A. a infracțiunii incriminate, fiind prezente în acțiunile inculpatului toate elementele constitutive a infracțiunii de huliganism agravat.

7.3. Afirmațiile recurentului, precum că din materialele cauzei nu rezultă că Botnari A. a comis fapta imputată fiind în exercițiul funcției sau fiind îmbrăcat în uniformă militară, iar circumstanțele cauzei nu indică la necesitatea aplicării art. 66 Cod penal, instanța de recurs le respinge pe motiv că aceste afirmații contravin materialelor cauzei, și anume: *procesul-verbal de audiere a părții vătămate Ghinea A. (f.d. 196 vol. I); procesul-verbal de audiere a martorului Buia*

M. (f.d. 192 vol. I); potrivit cărora, în seara incidentului inculpatul Botnari A. era îmbrăcat în uniformă militară.

Totodată, Potrivit pct. 43 Secțiunea 9, Capitolul III din Regulamentul serviciului interior al forțelor armate ale RM, (Aprobat prin Decretul Președintelui RM nr. 2327 din 03.09.2009), gradul militar poate fi retras în cazurile prevăzute de regulamentele militare și legislația Republicii Moldova.

Tot în acest context, potrivit pct. 110 din același regulament, apariția în stare de ebrietate la serviciu și în locurile publice se consideră o încălcare gravă a disciplinei militare, care compromite onoarea militarului.

Colegiul penal constată că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului Botnari A., a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal. Totodată, făcând trimitere la prevederile art. 76, 77 Cod penal, careva circumstanțe atenuante în cauză nu au fost stabilite, circumstanțe agravante în cauza penală au fost stabilite săvârșirea infracțiunii de către o persoană aflată în stare de ebrietate, și care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, și astfel, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a menține sentința, inclusiv și în partea aplicării pedepsei complementare - retragerea gradului.

7.4. Avocatul mai invocă ca temei de recurs și pct. 15) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală - *instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, care indicând mai multe cauze din jurisprudența CtEDO, a concluzionat, că inculpatului i-a fost încălcat dreptul prevăzut în art. 2 § 1 din Protocolul nr. 7 CoEDO - orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară.*

Instanța de fond, stabilindu-i inculpatului pedeapsa reală cu închisoare, în baza art. 287 alin. (3) Cod de procedură penală, i-a aplicat acestuia măsura preventivă arestul preventiv pînă cînd sentința va deveni definitivă.

Colegiul penal menționează că reieșind din pct. 62 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 1 din 15.04.2013 „despre aplicarea de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale legislației de procedură penală privind arestarea preventivă și arestarea la domiciliu”, prevederile art. 186 Cod de procedură penală, care reglementează procedura prelungirii duratei arestării preventive sau la domiciliu a inculpatului, sînt aplicabile în cazul cînd, la trimiterea cauzei în instanța de judecată, persoana se află în stare de arest, măsură care a fost aplicată în faza de urmărire penală, și numai pînă la pronunțarea sentinței.

Astfel, o persoană condamnată de prima instanță, fie că a fost sau nu în stare de arest pînă la acel moment, se găsește în situația precizată de art. 5 § 1 lit. a) din CoEDO, care autorizează privarea de libertate a persoanelor pe baza condamnării, chiar și nedefinitive.

CtEDO a apreciat că, după pronunțarea unei hotărâri de condamnare, privarea de libertate a unei persoane, chiar în timpul judecării propriului apel, este întemeiată pe cazul specificat în art. 5 § 1 lit. a) din CoEDO, neavând drept scop aducerea unei persoane în fața autorității competente, după cum prevede art. 5 § 1 lit. c).

Prin urmare, Colegiul penal concluzionează că inculpatului nu i-au fost încălcat dreptul prevăzut de art. 2 § 1 din Protocolul nr. 7 CoEDO.

7.5. Pct. 16) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală poate fi invocat atunci când norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție în cauze similare. Acest temei este îndreptat spre unificarea practicii judiciare.

Or, se menționează că la invocarea temeiului respectiv de drept, sarcina probațiunii îi revine recurentului, care prin exemple elocvente cu referire la cauze concrete, trebuie să demonstreze faptul că instanța de recurs în cauze anterioare a adoptat soluții contradictorii cu cele reținute în speța în cauză.

Astfel, în spețele care pun problema divergenței de jurisprudență, rolul Curții nu este acel de a constata din oficiu asupra căror cauze s-a aplicat diferit normele de drept, ci acestea trebuie să fie indicate expres în textul recursului, pentru a fi supuse verificării.

Totodată, în această ordine de idei este necesar de menționat că CtEDO a statuat deja în jurisprudența sa, că simpla existență a unei abordări jurisprudențiale diferite, la nivelul instanțelor naționale, asupra unor spețe similare, nu implică în mod automat o violare a dreptului la un proces echitabil. De asemenea, Curtea a admis că o unificare a jurisprudenței naționale necesită o anumită perioadă de timp, astfel încât un interval rezonabil în care coexistă mai multe soluții jurisprudențiale asupra unor situații similare, este compatibil cu dreptul la un proces echitabil.

Prin urmare, Colegiul conchide că motivarea recursurilor avocatului prin prisma pct. 16) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală se consideră necorespunzătoare potrivit cerințelor avute în vedere de legislator la stabilirea acestui temei de recurs.

Instanța de recurs conchide că, temeiurile invocate de recurent prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10), 12), 15), 16) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată.

În acest context, Colegiul conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-417 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, astfel că nu există temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare declarate de

avocatul Fediuc V. în numele inculpatului Botnari A. și, potrivit legii, se impune respingerea acestora ca inadmisibile, cu menținerea hotărîrii atacate.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de avocatul Fediuc Valentin în numele inculpatului Botnari Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2015, în cauza penală în privința lui *Botnari Andrei Andrei*, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 august 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Ghenadie Nicolaev

Nadejda Toma